

מהמקומות שראיתי עד עכשיו כמרכז לממשלה נראה לי בית הסוכנות.

עד שנבנה הקריה בירושלים יעבור זמן לא מעט, וכאן יש בית מתאים, ובונים
אגף נוסף, שיחאים למשרד ראש הממשלה. להפתעתי הסכים לכך שרגאי אבל הוא
רוצה להימלך בחבריו.

- ראובן וששון מסרו השיחה עם עבדאלה שנמשכה הלילה משכע ועד שלוש
לפנות בוקר.

הסכימו לעקרונות: לנו חלק בעיר העתיקה עד הכותל המערבי ועד ככלל,
הגדה המערבית של ים המלח, לטרון, גישה חפשיה לאר הצופים (בלי רציפות)
אולם הוא הציג הפעם דרישה חדשה: לא רק מעבר לעזה - אלא שטח שלנו על גבול
עזה, כל זמן שאינו מקבל עזה מהמצרים, כי אינו בטוח שיקבל עזה, ושכנותי
חשש לחץ. הוא גם דורש דרך לבית לחם בשלפוננו. כמו כן סידור פיצויים על רכוש
ערבי פרטי שעבר לרשותנו.

הוא רוצה להפגש אחי - ומטבים לבוא לירושלים היהודית, לסעוד אחי
באחד הערבים.

- חזרתי לפנות ערב לת"א.

15.12.49

ביקרחי עם יגאל ושיטריח קורס המשטרה שנמתיים היום - אחר כך ביקרנו
בשדה העופה ברמה רחל. אין סכנאים. אנשי הקבוצים שרוצים להשאר אין
מסקיהם ^{משיט} להם לעשות זאת.

- חזרתי לת"א בערב.

- נחקבל מברק מאבן שראה רסק, קרן ווילקינס ממחלקת חוץ (ביום 13 לח"ז). רסק אמר לו ארבעה דברים בעלי משמעות רבה. א - החלטת העצרת אינה בגדר חקיקה אלא המלצה. ב - יש לחפש פתרון מוסכם - כלומר הסכם בין ישראל ועבה"י, ובין שניהם ובין הוועיקן. ג - מועצת הנאמנות חייבת לעבד חוקה וארצות הברית חייבת להשתתף בעיבודה. בהגמרה תוגש החוקה לחושבי ירושלים ולממשלות הנוגעות בדבר. אם אלה ידחו החוקה - על מועצת הנאמנות לברר מהו היסוד שעליו אפשר להשיג הסכמה, ולמסור בהתאם לכך דו"ח לעצרת. ארצות הברית מודאגת מהחיפזון המופרז של מועצת א הנאמנות, סבור שריאליזם יגדל במשך הזמן. ד - חזר כמה פעמים על כך שעלינו לבוא במגע עם הוועיקן, שעליו להבין שהחלטת אינה אלא המלצה, בשעה שלישראל "יש ויטו על המקום".

- ביררתי עם יגאל, אהרון ומשה דיין המשך המו"מ עם עבדאלה. משה שמעתי דבר חדש: שהוסכם עם מצרים לחלק אותה הפקר מצפון לעזה, ואנו נקבל למעלה מעשרה קילומטר שטח נוסף מדרום מגדל. לע"ע המצרים לא חתמו על ההסכם, והבטיחו לעשות זאת ב-4 לחודש זה. סביבה זו היא מרכז המים, ואעפ"כ אין לדעתי לבטל המו"מ ואפשרות ההסכם בגלל כך מפני שלושה טעמים: 1) חשיבות ההסכם כשהוא לעצמו, 2) חשיבותו לגבי מתיחת דרך של הסכם עם מצרים, 3) הצורך לעמוד יחד עם עבדאלה במערכה על ירושלים.

נחזור סמכות קשים בדבר הביעה עבדאלה לשטח רצוף לבית לחם. משה מציע שכניסחנו לעיר העתיקה לא תהיה דרך שער ציון - אלא שער האשפה, ואם יהיה צורך נחן לעבדאלה השטח שמדרום להר ציון. טיכסנו: א) מודיעים מחר לעבדאלה שלא מקבלים תביעתו החדשה על שטח שלנו בשפת הים; ב) דוחים הפגשה עד אחרי 21 בדצמבר. ג) אם המצרים יתחמו - יתכן שניתן לעבדאלה השטח

החדש. ד) מסילים על משה וטריץ ועמוס לקבוע את הדרך לים, ה) מסילים עליהם
לברר הגדות ששתי הגישה לעיר העתיקה. ו) נציע לעבדאלה גישה לבית לחם מה
שחוא מציע לנו כגישה להר הצופים.

16.12.49, יום ו'

עדיין אין חגובה חריפה משום צד - ביחס לירושלים. הבוקר סלפן
ויצטן שהוא בא לידי מסקנה שהוא טעה ואני צדקתי ביחס לירושלים.

- משה סלברף לאיתן בשכילי: "הצטרפות מסיבות חמורות מאלצח אחי להגיש
לך התפטרותי מהפקיד שר החוץ ומחברותי בממשלה ולבקש לקבלה. המסיבות הן:
א) לא ראיתי מראש המיטנה הבינלאומי החמור שחל בשאלת ירושלים. ב) הממשלה
והמפלגה דחו הקו שלי לאחר ההכרעה בעצרת. ג) במערכה הכבדה הצפויה לנו
חוששני שלא אוכל להגן ביעילות ובלב שלם על הקו שנקבע. אני מעריך כראוי
הנזק שעלולה ~~אז~~ לגרום המחלקותי לממשלה ולעמדהי, ורק במצב שנוצר חובתי
להחזיק התיק לידך".

הבוקר סלברפתי לו כמשובה: "משאלתך אין לקבלה בשום אופן. היא בלתי
אפשרית מבחינה אישית שלי, ומבחינת כל שאר החברים. מכעתי יום 14 למאי אטור
להט להיפרד. מלבד הנזק הפנימי והחיצוני החמור של הצעתך - אין היא מוצדקת.
א) אין איש מחויב ומסוגל לראות מראש כל דבר וביחוד ענין פטובך.
האינפורמציה שקיבלת בהיותך פה באותו ענין נחגז לכלכו מקוט למעות. וגם